

om, at de ikke ville være berettiget til at opnå asyl i Danmark.

Dette gjaldt ifølge bemærkningerne eksempelvis asylansøgere fra følgende lande: Rusland, Estland, Letland, Litauen, Polen, Tjekkiet, Slovakiet, Ungarn, Rumænien, Bulgarien, de nordiske lande og øvrige Vesteuropa, Benin, Gambia, Ghana, Niger, Senegal og Tanzania samt USA, Canada, Australien, New Zealand og Japan. Hertil kom ifølge bemærkningerne, at det i relation til statsborgere fra de andre nordiske lande, de vesteuropæiske lande, USA, Canada, Australien, New Zealand og Japan er oplagt, at de ikke kan have noget asylgrundlag.

Direktoratet for Udlændinge har efterfølgende truffet beslutning om, at denne forhåndsformodning i relation til asylansøgere fra Gambia og i relation til visse asylansøgere fra Rusland (Tjetjenien) ikke længere er til stede.

Indenrigsministeriet vil tage initiativ til at udvide den særlige hasteprocedure for visse åbenbart grundløse asylansøgninger til at gælde alle nationaliteter, som ifølge gældende praksis ikke skal udfylde asylansøgningsskema, idet en forskelsbehandling på baggrund af dette kriterium i denne sammenhæng må anses for sagligt velbegrundet og ligge inden for rammerne af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

De pågældende personer, der ikke skal udfylde asylansøgningsskema, vil på så tidligt et tidspunkt som muligt – f.eks. i forbindelse med indgivelsen af asylansøgningen eller registreringerne som asylansøgere – blive gjort bekendt med adgangen til frihedsberøvelse efter udlændingelovens bestemmelser.

Den foreslåede bestemmelse i § 36, stk. 1, 3. pkt., vil også kunne anvendes i andre tilfælde, hvor en afgørelse på asylsagen efter Direktoratet for Udlændinges tilkendegivelse herom må forventes at være nært forestående.

Den foreslåede bestemmelse indebærer ikke nogen begrænsning i adgangen til i medfør af den gældende bestemmelse i § 36, stk. 1, efter en konkret vurdering at foretage frihedsberøvelse under asylsagens behandling af asylansøgere, hvis identitet, nationalitet eller rejserute ikke er afklaret, eller af asylansøgere, hvor en afgørelse på asylsagen må antages at være nært forestående, herunder asylansøgere, hvis ansøgning behandles i normalproceduren.

Til nr. 6

Forslaget indebærer som noget nyt en bestemmelse om, at en frihedsberøvelse, der er iværksat i medfør af § 36, højst kan forlænges af retten med 4 uger ad gangen. Herved skabes der parallelitet med den

tilsvarende bestemmelse i retsplejelovens § 767 om varetægtsfængsling.

Forslaget indebærer endvidere, at en frihedsberøvelse, der er iværksat i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 36, stk. 1, 3. pkt., kan opretholdes på dette grundlag i højst 7 dage fra politiets iværksættelse af frihedsberøvelsen.

Der er tale om en absolut frist for den periode, over hvilken en frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 3. pkt., må strække sig.

Fristen gælder kun for frihedsberøvelser, der iværksættes og fortsat opretholdes efter § 36, stk. 1, 3. pkt. Fristen finder ikke anvendelse i de tilfælde, hvor en frihedsberøvelse, der oprindeligt er iværksat efter § 36, stk. 1, 3. pkt., af politiet eller retten opretholdes på andet grundlag end efter § 36, stk. 1, 3. pkt., herunder § 36, stk. 1, 1. og 2. pkt.

Fristen regnes først fra det tidspunkt, hvor frihedsberøvelsen iværksættes af politiet efter § 36, stk. 1, 3. pkt. Dette gælder også, hvis frihedsberøvelsen forinden dette tidspunkt har været iværksat og opretholdt på andet grundlag end § 36, stk. 1, 3. pkt.

Er frihedsberøvelsen efter § 36, stk. 1, 3. pkt., iværksat umiddelbart i forlængelse af en anholdelse efter retsplejelovens kapitel 69, regnes de 7 dage fra iværksættelsen af frihedsberøvelsen efter § 36, stk. 1, 3. pkt., og ikke – som ved beregningen af 3-døgnsfristen i § 37, stk. 1, – fra anholdelsen, jf. § 37, stk. 1, 2. pkt., som affattet ved lov nr. 33 af 18. januar 1995.

Til nr. 7

Udlændingelovens § 37 d indeholder nærmere bestemmelser om adgangen for udlændinge, der er frihedsberøvet efter § 36, til at modtage besøg, herunder om politiets adgang til at modsætte sig, at den frihedsberøvede modtager besøg, eller forlange, at besøg finder sted under kontrol.

Det fremgår af § 37 d, stk. 1, sidste pkt., at den frihedsberøvede altid har ret til ukontrolleret besøg af den beskikede advokat.

Det foreslås, at en frihedsberøvet, der har ansøgt om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, endvidere skal have ret til ukontrolleret besøg af en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp. Bestemmelsen gælder, uanset om asylansøgeren er i ud- eller afvisningsposition eller ej.

Det tilføjes, at Rigspolitiet har oplyst, at man af humanitære grunde allerede efter de gældende regler vil være indstillet på at unnlade besøgskontrol i de her nævnte situationer.

Det bemærkes, at denne ret til ukontrolleret besøg af en repræsentant fra Dansk Flygtningehjælp ikke må føre til, at behandlingen af den pågældende udlændings sag forsinkes.